

A BIC-EPILÓGUS

Este hét óra volt, amikor megszólalt a telefonom, és készen álltam, hogy felvegyem.

„Halló, Frega úr. Valeria vagyok a Reggio Calabria-i Sheraton Hotelből. Elnézést a zavarásért. Az igazgató úr megbízásából hívom, hogy megkérdezzem, be tudna-e jönni holnap délelőtt 10:30 körül egy Önt érintő ügyben.”

„Természetesen. De tudja, szorongó típus vagyok. Ha lenne olyan kedves, és utalna rá, miről van szó, felkészülten és készen érkezhetnék.”

„Őszintén szólva nem kellene elmondanom. De gyakorlatilag egy adósságról van szó, amelyet a francia kolléganője hagyott itt néhány héttel ezelőtt. Arra utasított minket, hogy keressük meg Önt, és rendezzük az ügyet.”

„Kérem, mondja meg az igazgató úrnak, hogy holnap reggel ott leszek. Köszönöm.”

Francia kolléganő?

Ki a fene volt az?

Az összes lehetőség közül egyetlen név jutott eszembe: Chanel.

És miért nevezné magát a kolléganőmnek, és miért hagyna rám egy gondot, amely nem is az enyém?

Másnap megérkeztem a szállodába.

Az igazgató szívélyesen fogadott, és azonnal átnyújtott egy levelet, amelyet az én nevemre kézbesítettek oda.

Bár nem voltak postahivatal, kedvesen beleegyeztek, hogy átvegyék, mert apám és én is több mint ötven éve voltunk a vendégeik anyavállalatunk, a Gillette nevében.

Aztán az igazgató megkérdezte, hajlandó vagyok-e rendezni a kolléganőm adósságát, én pedig megkérdeztem, mennyi az.

„Szinte szégyellem elkérni Öntől – mondta –, de a hölgy feltétlenül ragaszkodott hozzá, hogy az adósságot a boríték felbontása előtt fizesse ki.”

„Mennyivel tartozom?”

„Frega úr: egy amerikai dollárral.”

Micsoda szukának a lánya ez a francia nő.

Elmosolyodtam.

Elbúcsúztunk.

Aztán kimentem, hogy felbontsam és elolvassam a levelet.

Szerelmem, most már érted, milyen érzés egy dollárt fizetni.

Csókol,

a te Chaneled

De ezzel még nincs vége.

Nem volt autóm, és buszra sosem szálltam.

A nagy külföldi fővárosokban töltött élet megtanított gyalogolni, így gyalog indultam haza, majdnem három kilométert megtéve.

Becsöngettem.

A lányom nyitott ajtót, és felkiáltott:

„Meglépetés!!!!”

Ferdinando